

planetopija biblioteka osjeilila osjećaii

TRANSURFING 6

*gospodar
stvarnosti*

VADIM ZELAND

Biblioteka **Osjetila i osjećaji**

Naslov izvornika:

Трансерфинг реальности. Вершитель реальности

© P. P. LISOVSKI, 2008.

Prvi put objavila Izdavačka grupa "Ves", Rusija, 2008.

Prevela **Ivančica Tarade**

Lektorirala **Ljiljana Puljar Matić**

Uredila **Danijela Duvnjak**

Grafičko oblikovanje **Ermego**, Zagreb

Naslovnica **Studio 1**

Tisak **Printera grupa**, Sveta Nedelja

Nakladnik **Planetopija**, Zagreb

Za nakladnika **Marina Kralj Vidačak**

veljača 2011.

Sva prava pridržava nakladnik. Nijedan dio ove knjige ne smije se upotrijebiti niti reproducirati na bilo koji način bez pisane dozvole, osim u slučaju kratkih navoda u kritikama ili ocjenjivačkim člancima. Za sve obavijesti možete se obratiti nakladniku.

ISBN 978-953-257-191-2

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 757566.

Vadim Zeland

Transurfing 6

Gospodar stvarnosti

Zagreb, 2011.

Sadržaj

Uvod	6
Stvarnost dvostranog ogledala	9
Smrt Programera	16
Galerija ogledala	30
Pripitomljavanje klatna	36
Tuđa namjera	41
Jednostavno transurfing	47
Hvatanje sunca	51
Paradoksalne situacije	56
Darovi i komplimenti	62
Živa kuhinja	67
Trolejbus promatrača	85
Gospodar piva	93
Ubojstvo životinja	98
Proslava apsurdna	106
Bitka klatna	113
Prostranstvo varijanti	117
Odvažnost bogova	125
Sramežljivost magova	131
Ispravljanje stvarnosti	137

Šutnja vječnosti	141
Pod utjecajem snova	147
Koordinacija optimizma	152
Cijepljenje protiv praznovjerja	157
Zakovitost kontrasta	162
Cilj i pravo	167
Vrtuljak Čuvara	169
Rječnik pojmova	175
O autoru	189

Uvod

Poštovani čitatelju!

Ova knjiga, bez obzira na svoj naziv, uopće ne pripada području fantastike. Svakodnevna se stvarnost ovdje pojavljuje u novom, nepoznatom obliku, zbog čega postaje puno čudnovatija od bilo kakve mistike. Preostaje vam da se uvjerite kako svijet oko nas nije sasvim onakav kakvim smo ga navikli vidjeti.

Unatoč svojoj raznolikosti stvarnost ima jasno izraženu zrcalnu simetriju. Dvojna priroda našeg svijeta očituje se posvuda: postoji lijevo i desno, gore i dolje, duša i razum, živo i mrtvo, crno i bijelo, osviješteno i iluzorno. Dualizam je uzrok vječite opozicije dvaju svjetonazora – idealizma i materijalizma.

Ipak, što je zapravo naš svijet: mehanički sustav ili virtualna iluzija? Ako bismo, tražeći odgovor, gledali u samo jednom smjeru, nastala bi masa proturječja i paradoksa. Takozvana zlatna sredina također ne postoji – previše je zamagljena. Gdje se onda krije istina?

U potrazi za odgovorom krenut ćemo pomalo neobičnim putem. Na svako pitanje tipa «Je li stvarnost materijalni svemir ili virtualna zbilja?» odgovorit ćemo jednim netrivialnim postulatom: «I jedno i drugo.» Istina nije negdje između, već upravo na križanju granica raznolike stvarnosti. Materijalni svemir ima svoj zrcalni odraz – neosviješten i nevidljiv, ali stvaran svijet čija se prisutnost očituje u neobjašnjivim pojavama. U dodirnoj točki tih dvaju svjetova stvarnost ne postaje samo razumljiva, već se događa i ono zadivljujuće; njome se može upravljati.

Međutim, čovjeku je svojstveno da ide u krajnosti i zato, ovisno o svjetonazoru, pokušava pronaći rješenje svojih problema ili u granicama materijalne stvarnosti ili na području metafizike. No ni jedan ni drugi put ne donosi zadovoljavajuće rezultate. Čovjek živi pod utjecajem okolnosti – život mu se «događa» kao san na koji nije u stanju utjecati.

No ipak postoji jedan načelno drugačiji način odnošenja prema svijetu oko nas – transurfing, o kojem se govori u ovoj knjizi. Njegova je bit u tome da je moguće upravljati tijekom događaja ako se u obzir uzmu obje strane dvojnog svijeta i poštuju određena pravila. Stvarnost prestaje postojati kao nešto što je izvana i što je neovisno o čovjeku te on dobiva sposobnost podređivati je svojoj volji.

Vjerojatno ste već čuli da energija misli ne nestaje bez traga. Ona, bez sumnje, ima određen utjecaj na stvarnost oko nas. No kako se koristiti tom energijom? Zašto se naše želje ne ispunjavaju, već se, suprotno tome, ostvaruju najgora očekivanja? Zašto poznate metode vizualizacije onoga što želimo u nekim slučajevima funkcioniraju, a u drugima ne?

Radi se o tome da nedostaje karika bez koje se bilo kakva ezoterična praksa pretvara u beskorisno gubljenje vremena. Međutim, tajna leži na površini i ona je tako nevjerovatno jednostavna da je u nju teško povjerovati. U knjizi se daje odgovor na pitanje koja karika nedostaje. Kad dobijete ključ za upravljanje stvarnošću, otkrit ćete svijet u kojemu nemoguće postaje moguće.

Knjiga je nastala kao rezultat dopisivanja s čitateljima koji su isprobali transurfing na vlastitom iskustvu. S iskrenim divljenjem pričaju o nevjerovatnim promjenama koje su im se dogodile u životu. Uobičajeni problemi nestaju; otvaraju se vrata koja su se prije činila beznadno zatvorenima; ljudi počinju iz nejasnih razloga iskazivati više simpatije; stvarnost doslovno naočigled počinje mijenjati svoj oblik. Događa se da se misli na potpuno nepojmljiv način utjelovljuju u stvarnost.

Ako je ova knjiga vaš prvi susret s transurfingom, objašnjenje pojmova koji su vam možda nepoznati možete pronaći u Rječniku pojmova. Detaljnije

izlaganje o načelima upravljanja stvarnošću možete pronaći u knjigama iz serije o transurfingu. Bez obzira na to što će vam se mnoge stvari koje doznate učiniti vrlo neobičnima, zapamtite da ovdje nema nikakve fikcije, sve je stvarno.

Stvarnost dvostranog ogledala

Snovi su jedan od svakodnevnih, a istodobno najtajanstvenijih fenomena u čovjekovu životu. Trećinu svojeg života čovjek provede spavajući. Do danas je ostala tajna što se sve događa s njim u tom graničnom stanju. Znanstvena istraživanja na tom području malo toga objašnjavaju. Filozofske rasprave vode iz jedne krajnosti u drugu. Jedni govore da su snovi iluzija, drugi pak da i sam naš život nije ništa drugo nego san. Tko je u pravu?

Transurfing kao ezoterično učenje toj tematici pristupa iz drugih pozicija. Zamišlja li uistinu razum svoje snove? S jedne strane, događaji koji se odvijaju u snu su virtualni, ali s druge, snovi se čine tako realnima da ih čovjek svaki put doživljava kao da su stvarnost. Poznato je da čovjek u snu može promatrati prizore koji kao da nisu s ovoga svijeta. Pritom je savršeno jasno da ih u principu nigdje nije mogao vidjeti. Ako je san imitacija stvarnosti koju kreira naš mozak, odakle potječu prizori i teme koje čovjek nikada nije mogao vidjeti?

Postoji hipoteza da mozak sam sintetizira prizore iz snova i da ih tijekom spavanja percipira kao u stvarnosti. No to je doista samo hipoteza. Za sada nitko nije dokazao da se sve odvija upravo tako. U tehnici transurfinga tumačenje je sasvim drugačije: podsvijest ništa ne zamišlja samostalno, već se izravno priključuje na *prostranstvo varijanti* koje sadržava potpunu informaciju. Prostranstvo varijanti je informacijska struktura koja sadržava sve moguće scenarije svih mogućih događaja. Broj varijanti je beskonačan, baš kao što

je beskonačan broj mogućih položaja točke na koordinatnoj mreži. Ondje je zapisano sve što je bilo, što jest i što će biti.

Ne žurite s donošenjem skeptičnih zaključaka. Pažljivo pogledajte neki predmet, zatim zatvorite oči i pokušajte ga predočiti. Čak i ako imate iznimnu sposobnost vizualizacije, ipak ne možete "vidjeti" predmet zatvorenim očima jednako kao što ga vidite otvorenim. Slika koju je zapamtio vaš mozak, samo je fotografija vrlo slabe kvalitete. Pretpostavimo da takvu fotografiju mozak čuva kao određeno stanje grupe neurona. U tom slučaju ne postoji dovoljno neurona da se ponovno stvore sve fotografije koje mozak ima u sjećanju, bez obzira na njihovu količinu.

Ako su naša sjećanja i snovi ponovno stvaranje onoga što je zapisano u neuronima, koliko je tih stanica potrebno u glavi? Transurfing ovo proturječe tumači time da neuroni nisu nositelji informacije kao što su bitovi u računalu. Mozak ne pohranjuje samu informaciju, već nešto poput adresa informacija u prostranstvu varijanti.

Možda je mozak sposoban čuvati ograničenu količinu podataka. Međutim, čak i da ima savršen biološki sustav, ne može pohraniti sve što smo u stanju zamisliti. Tim više on ne može sintetizirati tako savršenu virtualnu stvarnost kao što može san. Ne treba se zavaravati neuvjerljivim argumentima prema kojima, navodno, ako ga se isključi, mozak dobiva sposobnost percipiranja jasnih prizora koje zamišlja.

Ako sve što je svjesno u ljudskoj psihi uvjetno povežemo s razumom, a podsvjesno s dušom, možemo reći da je san let duše u prostranstvu varijanti. Duša ima izravan pristup polju informacija u kojem se svi "scenariji i dekoracije" pohranjuju stacionarno poput kadrova na filmskoj vrpici. Razum ne zamišlja svoje snove, on ih uistinu vidi. I to nisu nikakve iluzije, već stvaran film o onome što se moglo dogoditi u prošlosti ili bi se moglo dogoditi u budućnosti.

U snovima se pojavljuju svakojaki događaji, ali budući da postoji beskonačan broj mogućih varijanti, nema nikakvog jamstva da se san odnosi

na stvarnost. Bilo koji događaj, koji se dogodi u našem stvarnom svijetu, materijalna je realizacija jedne od mnoštva varijanti. Materijalni se svijet premješta u beskonačnom prostranstvu varijanti, slično kadru na filmskoj vrpici, zbog čega i dolazi do fenomena kretanja materije u vremenu.

Možda je u to teško povjerovati. Gdje se nalazi prostranstvo varijanti? Kako je uopće takvo što moguće? S gledišta naše trodimenzionalne percepcije ono se istodobno nalazi svugdje i nigdje. Možda je izvan granica vidljiva svemira, a možda je u vašoj šalici kave. U svakom slučaju nije u trećoj dimenziji. Ipak, pristup tom polju informacija načelno je moguć. Upravo se iz njega uzimaju intuitivna znanja i vidovitost. Razum je nesposoban stvoriti nešto načelno novo. On samo može sagraditi novu verziju kuće od starih kocaka. Sva znanstvena otkrića i umjetnička remek-djela razum preko duše dobiva iz prostranstva varijanti.

Ipak, postoji li nešto zajedničko snovima i realnosti? Dok spavamo, ne pada nam na pamet da kritički gledamo na ono što se događa. U snu se virtualna stvarnost oblikuje iznenađujuće prirodno. Bez obzira na to što se u snu često događaju neobične stvari, percipiramo ih kao nešto uobičajeno. U snu se čovjek u potpunosti nalazi pod utjecajem okolnosti, san mu se "događa" i on u vezi s tim ništa ne može poduzeti.

U nesvjesnom snu razum nema kontrolu nad dušom. Poput gledatelja u kinu razum gleda film i istodobno proživljava ono što vidi. Ti se osjećaji prenose na dušu koja se odmah usklađuje sa sektorom prostranstva varijanti koji odgovara očekivanjima. Na taj se način scenarij mijenja dinamički, prateći tijek događaja. Scenografije i glavni likovi trenutačno se usklađuju sa scenarijem koji se mijenja. Mašta uistinu djeluje u snu, ali samo u ulozi generatora ideja.

No, katkad, ako nam pođe za rukom, u određenom trenutku postajemo svjesni da spavamo. U tom slučaju nesvjestan san pretvara se u *lucidan san*. U lucidnom snu čovjek sudjeluje u virtualnoj igri i razumije da je sve to samo san. Ako vam se takvo što nijednom nije dogodilo i prvi put čujete za to, ne

sumnjajte – to nije fantazija. Lucidnim snovima posvećene su mnogobrojne knjige, a u svijetu postoje zanesenjaci koji takve snove stalno prakticiraju.

Čovjek jedino mora biti svjestan da je to samo san i odmah će mu se otvoriti nevjerojatne sposobnosti. U lucidnom snu ne postoji ništa što ne možemo ostvariti. Možemo upravljati događajima i raditi nedostižne stvari, na primjer, letjeti. No čak i u snu nije dovoljno samo poželjeti letjeti. Do realizacije ne dolazi zbog želje, nego zbog orijentacije na ono što se želi postići. Ne djeluje samo razmišljanje o onome što želimo, već nešto drugo što je teško opisati riječima. Neka vrsta sile stoji iza kulisa scene na kojoj se odvija igra misli. Ipak, posljednju riječ ima ono nešto iza te sile. Naravno, pogađate da se radi o namjeri. Okvirno ćemo namjeru određivati kao odlučnost imanja i djelovanja.

Želja nam sama po sebi ne donosi ništa. Naprotiv, što jače nešto želimo, manja je vjerojatnost za uspjeh. Ako budete u snu razmišljali je li moguće letjeti, nećete uspjeti u svojem naumu. Da biste poletjeli, potrebno je jednostavno podići se u zrak uz pomoć namjere. Izbor bilo kojeg scenarija u snu ne ostvaruje se željom, već čvrstim usmjeravanjem na postizanje željenog. Ne promišljate i ne želite, nego jednostavno imate i djelujete.

Namjera je ta pokretačka sila koja upravlja scenarijem u lucidnom snu. No pitanje je zašto se ostvaruju i naše strepnje. Zar ih je moguće pripisati namjeri? Baš kao u snovima, i u realnom nas životu neprestano slijede varijante sa scenarijima naših strepnji, tjeskoba, neugodnosti, mržnje. Jer ako nešto ne želim, nemam namjeru to doživjeti. Međutim, svejedno dobivamo i ono što aktivno pokušavamo izbjeći. Ispada li da usmjerenost naše želje nema nikakav utjecaj? Odgonetka se krije u još tajanstvenijoj i moćnijoj sili zvanoj *izvanjska namjera*.

Unutarnja namjera je namjera da se nešto učini vlastitim snagama. Puno je teže proširiti djelovanje vlastite volje na izvanjski svijet. To je izvanjska namjera. Uz njenu je pomoć moguće upravljati svijetom. Razumijevanje izvanjske namjere čvrsto je povezano s prostranstvom varijanti. Sve se manipulacije vremenom, prostranstvom i materijom, koje ne podliježu logičkom

objašnjenju, obično povezuju s magijom ili paranormalnim pojavama. Namjeru smo nazvali izvanjskom zato što se nalazi izvan čovjeka, što znači da nije pod utjecajem njegova razuma. Istina, u određenom stanju svijesti čovjek joj može pristupiti. Ako tu moćnu silu podredimo volji, možemo stvarati nevjerovatne stvari. Pomoću te su sile drevni magovi podizali egipatske piramide i činili različita slična čudesa.

Ako pokušate mislima pomicati olovku po stolu, nećete uspjeti. Ali, ako imate snažnu namjeru zamisliti da se ona pomiče, možda i uspijete. Zamislimo da ste uspjeli pomaknuti olovku s mjesta (u svakom slučaju, iznimno osjetilni ljudi svašta mogu). Možda će se učiniti krajnje neobičnim ono što ću vam reći. Olovka se zapravo ne pomiče! U prvom slučaju pokušavate pomaknuti olovku energijom svojih misli. Te je energije očito premalo za pomicanje materijalnog predmeta. U drugom slučaju klizite po linijama života gdje olovka ima drugačiji položaj. Razumijete li razliku?

Eto, olovka leži na stolu. Snagom namjere zamišljate da se ona počinje micati. Vaša namjera skenira sektore prostranstva u kojima olovka zauzima stalno nove položaje. Ako je odašiljanje misli dovoljno snažno, olovka se logično materijalizira u novim točkama realnog prostranstva. Pri tome se pomiče zaseban "sloj olovke", u isto vrijeme kad ostali slojevi, računajući i sloj promatrača, ostaju nepomični. Ne pomiče se sam predmet, već njegova realizacija u prostranstvu varijanti. Na tom principu se zasniva kretanje tzv. neidentificiranih letećih objekata za koje se čini da zakoni fizike (osobito inercije) ne vrijede.

Nije čudno ako vam telekineza ne pođe za rukom. Kod gotovo svih ljudi ovakve su sposobnosti vrlo slabo razvijene. I ne radi se o tome da loše upravljate energijom, nego o tome da je vrlo teško povjerovati u takvu mogućnost i izazvati u sebi čistu izvanjsku namjeru. Ljudi koji imaju razvijenu sposobnost telekineze ne pomiču predmete. Oni imaju jedinstvenu sposobnost da snagom namjere usmjere svoju energiju na pomicanje materijalne realizacije u prostranstvu varijanti.

Sve što je povezano s izvanjskom namjerom obično se doživljava kao mistika, magija ili, u najboljem slučaju, neobjašnjiva pojava čija se svjedočanstva uspješno pohranjuju na prašnjave police. Uobičajen svjetonazor potpuno odbacuje takve pojave. Iracionalno uvijek izaziva svojevrsan strah. Sličan strah i zaprepaštenje osjećaju ljudi koji istražuju NLO. Neobjašnjiva pojava toliko je daleko od uobičajene stvarnosti da se ne želi povjerovati u njezino postojanje. Istodobno ima takvu zaprepašujuću odvažnost da bude realna da izaziva stravu.

Djelovanje izvanjske namjere može se protumačiti izrekom "ako Muhamed neće brdu, onda će brdo Muhamedu". Rad izvanjske namjere nije obvezno praćen paranormalnim pojavama. U svakodnevnom se životu neprestano susrećemo s rezultatima djelovanja izvanjske namjere. Naši strahovi i najgora očekivanja ostvaruju se upravo pomoću izvanjske namjere. No budući da u određenom slučaju ona radi neovisno o našoj volji, nismo svjesni na koji se način to događa.

Sposobnost upravljanja snovima proizlazi iz čovjekove spoznaje samoga sebe u snu u odnosu na realnu stvarnost. Na određenom stupnju svijesti čovjek ima uporište – stvarnost u koju se može vratiti nakon buđenja. Stvarnost je, pak, slična snu na javi – život "se događa". Čovjek se ne sjeća svojih prošlih života i nema uporište kojim se može popeti na sljedeći stupanj svijesti.

Ipak, situacija nije tako beznadna. U transurfingu postoje neizravne metode pomoću kojih izvanjsku namjeru možemo natjerati da djeluje zaobilaznim putem. Energija čovjekovih misli pod određenim je uvjetima sposobna materijalizirati ovaj ili onaj sektor prostranstva varijanti. Drugim riječima, čovjek može oblikovati vlastitu stvarnost. No da bi to postigao, treba se pridržavati određenih pravila.

Stvarnost ima dva oblika: fizički, koji možemo dotaknuti rukama, i metafizički, koji se nalazi izvan granica percepcije, ali nije ništa manje objektivn. U određenom smislu svijet je beskrajno dvostrano ogledalo – na jednoj se strani nalazi materijalni svemir, a na drugoj se prostire metafizičko

prostranstvo varijanti. Potencijalna mogućnost utjelovljuje se u stvarnost poput odraza u ogledalu varijanti. Ljudski razum neuspješno pokušava utjecati na odraz, a trebao bi izmijeniti oblik. Kakav je to oblik? I kako ga izmijeniti? Kako koristiti ovo neobično ogledalo? Transurfing odgovara na sva ta pitanja. U svojoj biti to je vrlo moćna tehnika upravljanja stvarnošću. Cilj se ovdje ne postiže, već se uglavnom ostvaruje sam. To zvuči nevjerovatno samo u okvirima uobičajenog svjetonazora. Očekuje nas rušenje ustaljenih stereotipa i ograničenja. Rušeći stereotipne prepreke, otvarate vrata svijetu u kojem su mogućnosti ograničene samo namjerom, u kojem se neostvariva maštanja utjelovljuju u stvarnost.

Smrt Programera

- *Odavno sam čekala knjige poput vaših knjiga o transurfingu. Bez sumnje, transurfing djeluje. No čini mi se da još nisam uspjela ostati "bez daha od divljenja". Vjerojatno nešto činim pogrešno. Prvo sam naučila da ne gubim uzalud energiju, iako mi to ponekad ne polazi za rukom. Gotovo sam uspjela steći naviku da si govorim da "ja ne moram znati, ali moj svijet zna kako se brinuti za mene" i "moja se namjera ostvaruje, sve se odvija u tom smjeru i sve je kao što treba biti".*
- *Transurfing uistinu djeluje, ali ponekad me progone nepravilike. Osobni život se ne sređuje. Vjerojatno tome pridajem preveliko značenje, a trebalo bi opustiti "stisak". Trudim se ne uspoređivati se s drugima: misliti da oni uspijevaju, a ja ne. Čim se pojavi sumnja, odmah se primam knjige. To pomaže, ali katkad ne razaznajem gdje je granica između želje i važnosti ili vizualne predodžbe onoga što hoćeš. Izgubila sam se.*

Evo, na primjer, želim ili namjeravam živjeti i raditi u Engleskoj. Slučajno sam pronašla agenciju koja se time bavi. Prevarili su me. No svejedno o tome razmišljam i činim korake u tom smjeru. Vizualno zamišljam ono što želim, ali možda to nisu moja vrata, ne znam.

Ispričat ću vam priču o jednom svom bliskom prijatelju. Nazvat ću ga Programer, jer mu je to bila profesija. Također je želio otputovati iz svoje zemlje na koju je bio navikao, ali koja je bila okrutna i neugodna za život. U Rusiji

je Programer bio visokokvalificiran "potrčko", a nerijetko i "dječak za batine". Na Zapadu pak njemu slični bili su dio elite "bijelih ovratnika". Kada su sa Zapada stizale novosti o zapanjujućim plaćama, skupocjenim automobilima i vikendicama s bazenom, ljudima bi se zavrtjelo u glavi, a u grudima su osjećali treperenje groznice – zlatne.

Moj se prijatelj, kao da prati principe transurfinga, zapitao: "Koju zemlju na karti da izaberem kao cilj?" I duša je bez dvojbe dala odgovor: "Pa, naravno, Austriju." Iz nekog mu je razloga upravo ta zemlja bila "na srcu". Alpe, skijanje, jedinstvena ljepota prirode i, općenito, jedna od najugodnijih zemalja na planetu.

Prijatelj mi je sa sjajem u očima govorio o svojoj ideji i čak me nagovarao da odem s njim. Po svemu je bilo vidljivo da su se duša i razum ujedinili u jedinstvenoj namjeri. Međutim, tada još nismo poznavali nikakav transurfing, a razum Programera preuzeo je kontrolu nad sudbinom u svoje ruke.

Jednom se prijatelj pojavio beživotnoga pogleda i priopćio da od zamišljene ideje mora odustati. Pokazalo se da nije tako lako probiti zid austrijskog imigracijskog zakona. Pobijedio je pragmatičan razum koji je navikao imati posla s realno ostvarivim ciljevima. To je bila prva pogreška Programera.

Snove smo brzo zakopali i duša mog prijatelja se snuždila. Međutim, poduzetan razum uskoro je pronašao sasvim prihvatljivu zamjenu. Kanada! To također nije loš izbor. Osim toga ondje je veći deficit stručnjaka i puno je lakše dobiti radnu dozvolu.

Nova je ideja bila realno ostvariva. Prijatelj mi je detaljno opisivao prednosti zamišljenog pothvata. Ali prethodnog sjaja u očima više nije bilo. On je rasuđivao poput analitičara, pažljivo vagao sve "za" i "protiv" i unaprijed izračunavao algoritam postizanja cilja. Koliko sam uspio shvatiti, cilj je bio dobiti visoko plaćen posao. Trebalo je prehraniti obitelj. I ne samo prehraniti. Dojadilo mu je vegetirati u siromaštvu – s takvim mozgom! Bio je uistinu vrhunski programer.

Budući da je moj prijatelj bio radoholičar, potpuno mu je bilo jasno da se do imućnog života može doći samo upornim radom. S puno se žara primio posla. Prionuo je usavršavanju engleskog, usvojio najnovije spoznaje računalne tehnologije, znalački sastavio životopis i odaslao ga onamo gdje je trebalo. Općenito, sve je učinio ispravno.

Prošlo je pola godine. Ništa, samo hladna šutnja. Životopis je već bio doveden do savršenstva, bolja kvalifikacija ne postoji, engleski je vrlo dobar. A prema broju adresa na koje je odaslao molbu, za Programera je već trebala znati cijela Kanada. Što mu još nedostaje? Vjerojatno bi trebalo još poboljšati kvalifikaciju. On se sve jače trudio, ne štedeći se. No u duši se već nastanio strah, čvrsto zagrljen s nestrpljivom željom da postigne svoj cilj. Pa zar je lošiji od drugih?

S jedne je strane Kanadi uistinu nedostajalo stručnjaka. No u to su vrijeme na površinu isplivali podaci o tome da kanadski poslodavci nerado zapošljavaju inozemne radnike. Opet je razumna logika rezultirala neuspjehom.

U toj je situaciji razum Programera mudro zaključio da se ne treba fokusirati samo na Kanadu. Valja pokušati probiti se u Sjedinjenim Američkim Državama. Činilo se da naše mozgove ondje vrlo visoko cijene. I tako je prethodni cilj pao u drugi plan i započela je nova kampanja za osvajanje Amerike.

Sada je Programer već imao iskustva u takvim poslovima. Temeljito je proučio sve potrebne informacije i točno je znao što, gdje i kako. Do detalja je osmislio strategiju i taktiku. Sve je bilo na još višoj razini – i znanje, i praktično iskustvo, i način predstavljanja. Postao je pravi profesionalac na području traženja posla.

Činilo se da bi američki poslodavci trebali biti potpuno zapanjeni sjajnim portfolijem našeg junaka. Međutim, nitko nije pokazivao interes za visokokvalificiranog stručnjaka i njegove sposobnosti. Razum Programera grozničavo je pokušavao pronaći uzrok tako neobične situacije: zašto nema rezultata ako je sve besprijeekorno učinjeno. Gdje su nestali "lovci na mozgove"?

Što je s pričama o stotinama, ako ne i tisućama kompjutorskih stručnjaka koji su ostvarili blistavu karijeru u SAD-u?

Objašnjenje je nađeno i u ovom slučaju. Visoka se tehnologija razvijala brzim tempom i u tom određenom trenutku na tržištu se osobito tražila specijalizacija koja nije odgovarala profilu našeg kandidata. Bez obzira na to što se tražila i njegova stručnost, Programer se, s karakterističnom revnošću, primio učenja nove tehnologije. On mora biti bolji pod svaku cijenu! No svi su se njegovi pokušaji pokazali uzaludnima. Amerika je zadržavala svoju nepromijenjenu ravnodušnost poput odbojnog i nedostupnog Kipa slobode. Tako je prošla još jedna godina.

Moj me je prijatelj katkad posjećivao i pričao mi o svojim mukama. Kamo je nestalo ono unutrašnje svjetlo koje je iz njega izbijalo dok bi s oduševljenjem govorio o Austriji! Sada to više nije bio uzbuđen entuzijast, nego umoran i zabrinut igrač koji svakog dana metodično provjerava poštu očekujući dobitak. Tko nikad nije bio u takvom položaju, teško može razumjeti što znači balansirati između nade i očaja.

Onda je napokon dobio prijedlog – i to ne samo jedan, nego tri odjednom! Sreća je podrugljiva i žestoka koketa. Dogodilo se to upravo u trenutku kad je Programer već izgubio nadu i gotovo odmahnuo rukom na svoju zamisao.

Razgovor se trebao voditi u Moskvi. Naravno, on se odmah sav uzbuđen uputio onamo. Prvi se susret odvijao u jednom elitnom kafiću. Programera su ljubazno primili i razgovor je prošao začuđujuće lako i uspješno. Srdačna Amerikanka ponudila mu je kavu i kolače. Istina, dok je ona mirno plaćala, on se sav zbunio od stida i divljenja. Nikad nije pretpostavio da bi *to* moglo biti *toliko* skupo! Uostalom, vrijeme je da se navikne na nov život – uskoro će si moći puno toga priuštiti.

Sljedeći je razgovor s predstavnicima druge kompanije protekao kao potpuna suprotnost prvom. Bahati se portir dugo pravio kao da ne razumije što mu govori taj bijedan provincijalac i nije ga htio pustiti u hotel u kojem je bio dogovoren susret. Dvoje ne osobito ljubaznih Amerikanaca podvrgli su

Programera unakrsnom ispitivanju očito želeći provjeriti njegovu otpornost na stres. Zatim je morao proći vrlo zahtjevan test na računalu. Rezultat mu nisu rekli, ali sudeći po zadovoljnim licima ispitivača i taj je zadatak uspješno obavio.

Zanesen uspjehom, Programer se toliko ohrabrio da čak nije otišao na treći razgovor povezan s ponudom jedne finske kompanije. Ma kakva Finska! Amerika je ono čemu treba težiti. Čim se vratio kući, kao po bontonu, napisao je pisma zahvale za provedena testiranja. Iz obje je kompanije dobio odgovor: "Primljeni ste!"

Yes! Programer je bio zaslužen nagrađen za sve svoje napore. Evo što čine marljivost i upornost! Sad je sve iza njega. Treba samo odabrati jednu od dviju kompanija. Prva je ona s čijom je predstavnicom ljubazno razgovarao u kafiću i koja se nalazi u Arizoni, a druga je smještena u Kaliforniji. Eto kako se okrenula sudbina – sada on bira! I što ćeš...

Sveznajući razum Programera opet je počeo po starom običaju: što će u zapuštenoj Arizoni, u toj pustinji s kaktusima? Istina, sudeći po svemu, posao u Kaliforniji je obećavao puno više napora. I put do te kompanije od samog se početka činio mučnim. Ali radoholičar nije tražio lake puteve – izabrao je drugu varijantu.

Prvi put u životu imao je priliku odigrati neuobičajenu ulogu i ljubazno odbiti ponudu srdačne kompanije iz Arizone. Sav se život ispunio radosnim pripremama. Uskoro je stigao poziv i Programer je bez problema dobio dugoočekivanu radnu vizu za cijelu obitelj!

Trebalo je prodati jeftin stan u kojem je živio sa ženom i kćeri i preseliti k roditeljima. Kako bi inače siromašan ruski programer nabavio tisuću i pol dolara za plaćanje tri vize? No to više nije bilo važno. Sve se dobro posložilo i u budućnosti ih je čekao osiguran i lagodan život u sunčanoj Kaliforniji.

Nakon što je sredio sve poslove, Programer je kompaniji u kojoj će raditi poslao radosnu vijest da je spreman za dolazak. Bilo je proljeće 2001. godine. Amerika je s nestrpljenjem čekala Programera. Trebali su mu rezervirati

zrakoplovnu kartu. Činilo se da ništa ne može omesti ono što je gotovo obavljeno.

No iz nekog je razloga ponovno naišao na hladnu šutnju. Programer nikako nije mogao dočekati odgovor i slao je jedno pismo za drugim. Što se moglo dogoditi? U grudima se počeo buditi zaboravljen osjećaj paničnog straha.

U posljednje je vrijeme u svom tom metežu prestao obraćati pozornost na novosti preko oceana. I sad kad je počeo čitati analize ekonomske situacije u SAD-u, pred njim se ukazao užasan prizor. Na području visoke tehnologije ubrzano se širila neviđena kriza. Deseci, stotine tisuća stručnjaka gubile su posao. Poduzeća čija je djelatnost bila vezana uz računala i telekomunikacije trpjela su goleme gubitke. Pokazalo se da je i kompanija Programera dospjela među one koje su potpuno propale.

Takvo što nije mogao nikako očekivati. Američki poslodavci sada nisu s nepovjerenjem gledali samo na inozemne stručnjake, nego i na domaće. I viza je postala nevažeća budući da se zasnivala na određenom poslu. A stan? I on je također nestao. Bila je to propast.

Udarac je bio još jači zato što je, kao ironijom sudbine, kompanija iz Arizone opstala i nastavila normalno funkcionirati. Potaknut očajem, Programer im se ponovno obratio s molbom. Naravno, nitko mu se nije udostojio odgovoriti.

Moj je prijatelj bio dotučen takvom nesrećom, no skončati svoj život, kao što bi neki mogli pretpostaviti, ipak nije poželio. S jednakim je žarom tražio dobro plaćen posao, ne više u inozemstvu, nego u Rusiji. Vjerovao je da se upornim trudom sve može postići. I uistinu, sudbina kao da mu se smilovala, uskoro je dobio vrlo povoljnu ponudu poduzeća koje se nalazilo u nevelikom selu, nedaleko od grada u kojem je živio sa svojom obitelji.

Nudili su mu vrlo visoku plaću, međutim Programer nije želio nastaviti svoju karijeru u takvu neprestičnu mjestu. Letvica njegovih ambicija nalazila sa puno više. Pa umalo je na juriš osvojio Kaliforniju! Uostalom, navikao je trošiti svoju snagu punom parom.